

VENDIM
Nr. 82, datë 21.12.2017

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	kryetar i Gjykatës Kushtetuese		
Vitore Tusha	anëtare e	“	“
Fatmir Hoxha	anëtar i	“	“
Gani Dizdari	anëtar i	“	“
Fatos Lulo	anëtar i	“	“
Besnik Imeraj	anëtar i	“	“

me sekretare Belma Lleshi, në datën 21.9.2017, mori në shqyrtim në seancë plenare, mbi bazë dokumentesh, çështjen me nr. 39 Akti, që u përket:

KËRKUESI: Aleksandër Plepi

SUBJEKTI I INTERESUAR: Prokuroria e Përgjithshme

OBJEKTI: Shfuqizimi si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë i vendimeve nr. 504, datë 24.10.2013, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës; nr. 10-2015-613/234, datë 16.3.2015, të Gjykatës së Apelit Durrës; nr. 00-2016-1901, datë 10.11.2016, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 43, 131/1/f dhe 134/1/i të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut; neni 1 i Protokollit nr. 1 të Konventës; nenet 27, 28, 71 dhe 71/a të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Besnik Imeraj, mori në shqyrtim pretendimet me shkrim të kërkuarit, që ka kërkuar pranimin e kërkesës, parashtrimet me shkrim të Prokurorisë së Përgjithshme, e cila ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Me vendimin nr. 504, datë 24.10.2013, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Durrës ka vendosur: *“Të deklarojë fajtor të pandehurin Aleksandër Plepi për veprën penale “Ushtrimi i ndikimit të paligjshëm ndaj personave që ushtrojnë funksione publike” dhe në bazë të nenit 245/1, paragrafi i 2-të dhe 25 të Kodit Penal e dënon me 1 vit burgim. Të pezullojë vuajtjen e dënimit me burgim për pjesën e parvuajtur, në bazë të nenit 59 të Kodit Penal, me kushtin që i pandehuri të mos kryejë veprën tjetër penale për një periudhë kohe prej 18 muajsh.”.*

2. Me vendimin nr. 10-2015-613/234, datë 16.3.2015, Gjykata e Apelit Durrës ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të mësipërm të gjykatës së shkallës së parë. Kundër këtij vendimi kanë paraqitur rekurs prokurori dhe kërkuari Aleksandër Plepi.

3. Me vendimin nr. 00-2016-1901, datë 10.11.2016, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e rekurseve të paraqitura, me arsyetimin se nuk përmbajnë shkaqe nga ato që parashikon neni 432 i Kodit të Procedurës Penale (KPP).

II

4. **Kërkuari Aleksandër Plepi** i është drejtuar me kërkesë Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) sipas objektit, duke paraqitur këto shkaqe në mënyrë të përmbledhur:

4.1. *Është cenuar parimi i barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit.* Në procesin e zhvilluar në gjykatat e faktit janë marrë në shqyrtim vetëm provat e paraqitura nga akuza. Vendimet e ndërmjetme të marra

gjatë gjykimit nga gjykatat e faktit dhe arsyetimi i vendimit përfundimtar tregojnë se gjykata nuk është investuar fare për versionin e ngritur nga mbrojtja, duke referuar pa arsyetim dhe shkak ligjor provat që shfaqësonin të akuzuarit.

4.2. *Është cenuar e drejta për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme.* Gjykatat e faktit kanë demonstruar mjaftueshëm sjellje që i bëjnë të kenë vepruar në mënyrë të njëanshme. Ato kanë ndihmuar interesat e njëres palë (akuzës), duke mënjeluar nga gjykimi kategori provash të kërkuara nga mbrojtja që do të përmbysnin akuzën e ngritur.

4.3. *Është cenuar parimi i prezumimit të pafajësisë.* Mosdëgjimi, mosshqyrtimi dhe mosmarja nga gjykatat e këtyre provave të rëndësishme, ka paragykuar fajësinë e kërkuesit, pasi ato e kanë filluar procesin me bindjen se ai është fajtor. Gjykatat e kanë zhveshur kërkuesin nga armët për t'u mbrojtur në proces, duke e konsideruar fajtor para dhënies së një vendimi përfundimtar.

4.4. *Është cenuar e drejta e aksesit në gjykatë.* Gjykatat e faktit duke mos i pranuar efektivisht për shqyrtim pretendimet e mbrojtjes, pra duke mos marrë në konsideratë trajtimin ligjor të pretendimeve të mbrojtjes për provokim të aktit kriminal, duke i refuzuar provat e mbrojtjes në lidhje me to, kanë mohuar të drejtën e aksesit. Kjo e drejtë është mohuar edhe nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, i cili nuk ka pranuar shkaqet e ngritura në rekurs, pa dhënë asnjë lloj argumentimi ose arsyetimi se përse nuk plotësoheshin kërkesat e nenit 432 të KPP-së.

4.5. *Procesi gjyqësor është bazuar mbi të dhëna të mbledhura në mënyrë të paligjshme.* Bisedat e përgjuara nuk janë biseda të lira të personave, por të nxitura, të provokuara, të dirigjuara dhe të kontrolluara nga policia. Mbi këto transkriptime jokorrekte bisedash të përgjuara dhe në sajë të refuzimit të të gjitha provave shkresore që shërbenin për identifikimin e bashkëpunëtorëve të policisë të aktivizuar në ngjarje, gjykatat e faktit dhanë vendim dënimi për kërkuesin, duke u bazuar në esencë vetëm në provat e prokurorisë, në interpretime fjalësh e bisedash telefonike, edhe pse kishte prova të pakontestueshme që vërtetonin se fakti kriminal ishte provokuar prej bashkëpunëtorëve të policisë të aktivizuar në ngjarje dhe e vërteta ishte krejt tjetër, që shpinte në rënien e akuzës së ngritur nga prokuroria. Gjykatat e faktit u gjendën përballë një morie provash që vërtetonin ekzistencën, rolin dhe lidhjet e bashkëpunëtorëve të policisë me ngjarjen, e mjaftueshme për të konstatuar se provat e akuzës ishin siguruar në rrugë të pandershme dhe antiligjore dhe se i gjithë procesi penal ishte një proces i montuar prej Policisë së Shtetit dhe i mbështetur nga prokuroria.

4.6. *Është cenuar parimi i gjykimit nga një gjykatë e caktuar me ligj.* Gjykata e Lartë nuk ka përmbushur funksionin e saj si gjykatë ligji dhe jo fakti kur ka vërejtur mohim *on block* në procesin e zhvilluar në shkallët e ulëta të gjykimit të të gjitha provave të mbrojtjes që përmbysnin akuzën e ngritur për kërkuesin, çështje kjo që i përket ligjit dhe jo faktit. Ajo duhej ta kthente çështjen për rishqyrtim për plotësimin e të metave të vendimeve gjyqësore, pasi nuk mund ta zgjidhte vetë në themel çështjen.

5. *Subjekti i interesuar,* Prokuroria e Përgjithshme, ka parashtruar para Gjykatës Kushtetuese (Gjykata) këto shkaqe në mënyrë të përmbledhur:

5.1. Pretendimi për cenimin e parimit të deklarimit fajtor mbi bazën e mbledhjes së provave në mënyrë të paligjshme është i pabazuar. Deklarimet e kërkuesit janë vlerësuar nga gjykata si provë së bashku me. Në rastin në shqyrtim gjykatat i kanë mbështetur vendimet e tyre jo vetëm në provat e kundërshtuara si të pavlefshme nga kërkuesi, por edhe në një sërë provash të tjera të administruara gjatë gjykimit.

5.2. Pretendimi për cenimin e parimit të barazisë së armëve nuk është i bazuar. Kërkuesit i është dhënë mundësia për t'u njohur me të gjitha provat e akuzës, si dhe për të paraqitur argumentet dhe provat në lidhje me çështjen në të gjitha shkallët e gjykimit.

5.3. Vetë Gjykata ka pranuar në mënyrë të vazhdueshme se mënyra e vlerësimit të provave është atribut i gjykatave të zakonshme që zgjidhin çështjen konkrete dhe nuk i nënshtrohet kontrollit të saj kushtetuese.

5.4. Edhe pretendimi për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë nuk është i bazuar. Nga vlerësimi në tërësi i materialeve të paraqitura në kërkesë, nuk rezulton ndonjë e dhënë që të tregojë se gjykatat e zakonshme e kanë filluar procesin me paragjykimin se kërkuesi e ka kryer veprën penale për të cilën akuzohet. Në rastin në shqyrtim rezulton se gjykatat vendimet e tyre i kanë bazuar në një sërë provash, që i janë nënshtruar shqyrtimit gjyqësor, duke u vlerësuar në unitet me njëra-tjetrën.

5.5. Pretendimi për paanshmëri në gjykim i referohet mënyrës së vlerësimit të provave nga ana e gjykatave të zakonshme dhe si rrjedhojë kërkuesi nuk ka arritur t'i ngrejë këto pretendime në nivel kushtetues.

5.6. I pabazuar është dhe pretendimi se është cenuar e drejta e aksesit në gjykatë. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë në pjesën arsyetuese të vendimit ka bërë vlerësim për ekzistencën e shkaqeve të parashtruara në rekurs, duke arritur në përfundimin se shkaqet e pretenduara nuk plotësojnë kërkesat e parashikuara nga neni 432 i KPP-së, duke mos i cenuar në thelb kërkuesit të drejtën e aksesit në Gjykatën e Lartë.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimimin e kërkuesit

6. Kërkuesi legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të neneve 131/1/f dhe 134/1/i të Kushtetutës dhe *ratione temporis*, pasi pretendimet e tij janë paraqitur brenda afatit ligjor 4-mujor të parashikuar nga neni 71/a i ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar. Në lidhje me legjitimimin *ratione materiae*, Gjykata vlerëson se pretendimet e kërkuesit janë të natyrës kushtetuese, rrjedhimisht ai legjitimohet edhe *ratione materiae*, pasi nuk ka mjet tjetër efektiv për të vënë në vend të drejtën e pretenduar si të cenuar nga vendimet gjyqësore.

B. Për cenimin e parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit në gjykim

7. Kërkuesi pretendon se është cenuar parimi i barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit, pasi në procesin gjyqësor janë marrë në shqyrtim vetëm provat e paraqitura nga akuza dhe gjykatat nuk kanë marrë në shqyrtim, megjithëse ka pasur kërkesë nga mbrojtja, prova të përcaktuara, vendimtare për çështje, duke i hequr mundësinë mbrojtjes të debatonte mbi ato prova. Sipas kërkuesit, gjykatat e zakonshme, duke mos i pranuar efektivisht për shqyrtim pretendimet e mbrojtjes, pra duke mos marrë në konsideratë trajtimin ligjor të pretendimeve të mbrojtjes për provokim të aktit kriminal, duke i refuzuar provat e saj në lidhje me to, kanë cenuar edhe të drejtën e aksesit.

8. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, ka prapësuar duke argumentuar se kërkuesit i është dhënë mundësia për t'u njohur me gjitha provat e akuzës, si dhe për të paraqitur argumentet dhe provat e tij në lidhje me çështjen në të gjitha shkallët e gjykimit.

9. Gjykata ka theksuar se parimi i barazisë së armëve nënkupton se çdokush që është palë në proces duhet të ketë mundësi të barabarta të paraqesë çështjen e tij dhe se asnjë palë nuk duhet të gëzojë avantazh ndaj palës tjetër, por duhet të përcaktohet një ekuilibër i drejtë mes tyre. E drejta për të marrë pjesë në gjykim nuk duhet konsideruar si një e drejtë formale, ku palëve t'u garantohet thjesht prania fizike gjatë procesit civil, por, përkundrazi, duhet që legjislacioni procedural më parë dhe më pas gjyqtari gjatë gjykimit t'u japin mundësi të barabarta palëve për të paraqitur argumente dhe prova në mbrojtje të interesave të tyre (*shih vendimin nr. 28, datë 22.5.2015 të Gjykatës Kushtetuese*). 10. Po ashtu, Gjykata ka theksuar se marrja e provave, paraqitja dhe vlerësimi i tyre, është në juridiksion të gjykimit të zakonshëm dhe jo atij kushtetues. Është vetë gjykata që vlerëson nëse provat duhet të merren dhe mënyra e vlerësimit e konkluzionet lidhur me to janë po ashtu në kompetencë të saj (*shih vendimin nr. 2, datë 19.3.2015 të Gjykatës Kushtetuese*). Kur kryen detyrën e saj të vlerësimit të lirë të provave, gjykata mund të bindet mbi bazën e disa provave, duke përfshirë një ose disa prova të tjera, që ajo i konsideron të

parëndësishme për çështjen (*shih vendimin nr. 19, datë 19.7.2005 të Gjykatës Kushtetuese*).

10. Bazuar në këto standarde Gjykata vlerëson se pretendimet e kërkuarit për cenimin e parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit në gjykim është i pabazuar. Kërkuari është njoftuar për procesin gjyqësor në ngarkim të tij, i është dhënë mundësia të marrë pjesë në gjykim, të kundërshtojë provat e akuzës, të paraqesë provat në mbështetje të mbrojtjes së tij, si dhe është dëgjuar nga gjykata në lidhje me pretendimet e tij.

11. Gjykata vlerëson se gjykatat i kanë bazuar vendimet e tyre në provat e administruara në gjykim, duke dhënë argumente ligjore për të mbështetur qëndrimin e tyre të shprehur në dispozitiv dhe përgjigje përfundimtare pretendimeve të kërkuarit në procesin gjyqësor. Për këto arsye, ky pretendim nuk është i bazuar dhe duhet rrëzuar.

C. Për pretendimin e cenimit të parimit të aksesit në gjykim dhe të gjykatës së caktuar me ligj

12. Kërkuari ka pretenduar gjithashtu se Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë duke mos pranuar shkaqet e ngritura në rekurs, pa dhënë argumentim ose arsyetim, ka cenuar të drejtën e aksesit në gjykatë dhe të drejtën për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj. Në këtë mënyrë, Gjykata e Lartë nuk ka përmbushur funksionin e saj si gjykatë ligji dhe jo fakti. Ajo duhej ta kthente çështjen për rishqyrtim për plotësimin e të metave të vendimeve gjyqësore, pasi nuk mund ta zgjidhte vetë në themel atë.

13. Në lidhje me të drejtën e aksesit, Gjykata ka vlerësuar se ajo u garanton subjekteve të cenuara të drejtën t'i drejtohen një gjykate, e cila do t'i dëgjojë pretendimet e tyre dhe do të shpallë një vendim pas një gjykimi të drejtë dhe publik. Gjykata ka vlerësuar vazhdimisht se administrimi i mirë i drejtësisë fillon me garancinë që një individ të ketë akses në gjykatë, për t'i siguruar atij të gjitha aspektet e një forme gjyqësore të shqyrtimit të çështjes. Aksesit në gjykatë duhet të jetë substantiv dhe jo thjesht formal dhe mohimi i së drejtës për t'iu drejtuar gjykatës e për të marrë një përgjigje përfundimtare prej saj për pretendimet e ngritura, përbën cenim të së drejtës themelore për një proces të rregullt ligjor (*shih vendimin nr. 18, datë 15.3.2016 të Gjykatës Kushtetuese*).

14. Neni 432 i KPP-së ka parashikuar shkaqet për të cilat mund të bëhet rekurs në Gjykatën e Lartë, kurse neni 433 i po këtij Kodi parashikon se rekursi nuk pranohet në qoftë se bëhet për shkaqe të ndryshme nga ato që lejon ligji dhe se mospranimi i rekursit vendoset nga kolegji në dhomën e këshillimit, pa pjesëmarrjen e palëve. Në jurisprudencën e saj konstante, Gjykata ka theksuar se në rast se Kolegji në dhomën e këshillimit krijon bindjen se shkaqet e ngritura në rekurs janë haptazi të pabazuara, pasi nuk bëjnë pjesë në ato shkaqe që parashikon dispozita ligjore ose nuk gjejnë mbështetje në aktet e dosjes gjyqësore, atëherë është në funksionin e tij të vendosë, në pajtim me kërkesat ligjore, mospranimin e çështjes për shqyrtim në seancë gjyqësore. Veprimtaria seleksionuese e dhomës së këshillimit nuk është një shkelje e së drejtës së palëve për t'iu drejtuar gjykatës, por një veprimtari e domosdoshme në funksion të aksesit në gjykatë vetëm të atyre çështjeve që i parashikon ligji, duke lënë jashtë përzgjedhjes kërkesat haptazi të pambështetura në ligj (*shih vendimin nr. 25, datë 10.6.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

15. Duke iu kthyer çështjes konkrete, Gjykata vlerëson se kërkuari e ka ushtruar lirisht të drejtën e aksesit nëpërmjet paraqitjes së rekursit në Gjykatën e Lartë, por kjo e drejtë nuk presupozon që gjykata duhet ta kalojë çështjen në seancë ose të pranojë kërkimet e palëve në çdo rast.

D. Për pretendimin e cenimit të parimit të prezumimit të pafajësisë dhe gjykimit nga një gjykatë e paanshme

16. Kërkuari pretendon se gjykata e shkallës së parë në rigjykimin e çështjes ka cenuar parimin e prezumimit të pafajësisë, sepse e ka filluar procesin me bindjen se kërkuari e ka kryer krimin për të cilin akuzohet, pa u bazuar në prova. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, ka prapësuar duke argumentuar se nuk është cenuar parimi i prezumimit të pafajësisë, pasi nuk rezulton asnjë e dhënë që gjykatat e juridiksionit të zakonshëm e kanë shqyrtuar çështjen me paragjykimin se kërkuari e ka kryer veprën penale për të cilën akuzohet.

17. Gjykata ka theksuar se parimi i prezumimit të pafajësisë përbëhet nga disa aspekte, njëri prej të

cilëve është *in dubio pro reo*, pra çdo dyshim shkon në favor të të pandehurit dhe barra e provës bie kryesisht mbi organin e akuzës. Gjykata e ka interpretuar prezumimin e pafajësisë në kuptimin që gjykatat e zakonshme nuk duhet ta fillojnë procesin me bindjen se i pandehuri e ka kryer krimin për të cilin akuzohet, se barra e provës i takon palës akuzuese, se çdo dyshim duhet të shkojë në favor të të pandehurit dhe se gjykata duhet ta mbështesë vendimin në prova të drejtpërdrejta dhe të tërthorta që duhet të provohen nga akuza (*shih vendimin nr. 8, datë 26.2.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

18. Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut (GJEDNJ) ka theksuar se parimi i prezumimit të pafajësisë është një nga elementet e një gjykimi të drejtë, i kërkuar nga neni 6/1 i Konventës. Ky parim ndalon shprehjen e parakohshme nga vetë gjykata të vlerësimit se personi “i akuzuar për një veprë penale” është fajtor përpara se kjo të provohet në përputhje me ligjin (*shih vendimet e GJEDNJ-së në çështjet Allen kundër Mbretërisë së Bashkuar, datë 12 korrik 2013; Karaman kundër Gjermanisë, datë 27 shkurt 2014*). Në çështjen *Karaman kundër Gjermanisë*, GJEDNJ-ja ka vlerësuar se gjykatat penale janë të detyruara të përcaktojnë faktet e çështjes, të rëndësishme për vlerësimin e përgjegjësisë ligjore të të akuzuarit, sa më qartë dhe saktë të jetë e mundur dhe nuk mund t'i paraqesin ato thjesht si aludime apo dyshime.

19. Në rastin në shqyrtim, Gjykata vëren se gjykatat e juridiksionit të zakonshëm vendimet e tyre i kanë bazuar në një sërë provash, të tilla si akte shkresore, thënie të dëshmitarëve etj., dhe se gjatë shqyrtimit të çështjes penale në ngarkim të kërkuarit ato nuk kanë arritur në asnjë konkluzion *apriori* për fajësinë e tij. Për pasojë, Gjykata, nisur edhe nga ecuria e procesit në tërësinë e tij, vlerëson se nuk rezulton që gjykata ta ketë nisur procesin me bindjen se kërkuari është fajtor për veprën penale për të cilën akuzohet.

20. Ndërsa në lidhje me paraqitjen dhe administrimin e provave në gjykim, në kuptim të parimit të barazisë së armëve dhe paanshmërisë, Gjykata ka mbajtur qëndrimin se provat paraqiten dhe marrin vlerën e tyre në debatin gjyqësor, ku secila palë ka mundësi për të paraqitur argumentet e veta në një pozitë jo më pak të favorshme se pala tjetër (*shih vendimet nr. 7, datë 27.4.2005; nr. 16, datë 27.3.2012 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata ka theksuar, gjithashtu, se marrja dhe vlerësimi i fakteve dhe i rrethanave, interpretimi i ligjit material dhe procedural, si dhe aplikimi i tij në çështjet konkrete janë çështje që ndajnë juridiksionin e gjykatave të zakonshme nga juridiksioni kushtetues. Për sa i përket mënyrës se si janë interpretuar dhe vlerësuar provat nga gjykatat e zakonshme, kjo çështje nuk përbën objekt kontrolli për këtë Gjykatë, sepse ajo mund dhe duhet të investohet kur ndaj një procesi gjyqësor ka pretendime për mënyrën e marrjes së provave, por jo për mënyrën e vlerësimit të tyre. Gjykata ndërhyr vetëm në ato raste kur, përmes veprimeve të tyre, gjykatat e zakonshme cenojnë të drejtën për një proces të rregullt ligjor. Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson se pretendimi për paanshmërinë dhe barazinë e armëve në gjykim i referohet mënyrës së vlerësimit të provave nga ana e gjykatave të zakonshme, si rrjedhojë edhe ky pretendim është haptazi i pabazuar dhe duhet të rrëzohet.

E. Për pretendimin e cenimit të parimit të mosdeklarimit fajtor mbi bazën e provave të mbledhura në mënyrë të paligjshme

21. Kërkuari pretendon se i është cenuar e drejta për një proces të rregullt ligjor, pasi gjykatat e faktit i kanë bazuar vendimet në prova të mbledhura në rrugë të paligjshme.

22. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, ka prapësuar duke parashtruar se çdo provë në proces i është nënshtruar shqyrtimit e nuk ka pasur vlerë të paracaktuar si dhe gjykata i ka vlerësuar ato sipas bindjes së formuar pas shqyrtimit të tyre në tërësi.

23. Sipas jurisprudencës kushtetuese, tashmë të konsoliduar, marrja e provave në mënyrë të ligjshme përbën një aspekt të rëndësishëm të respektimit të së drejtës për një proces të rregullt ligjor, parashikuar nga neni 42 i Kushtetutës dhe nga neni 6 i KEDNJ-së. Në këtë drejtim, detyra e Gjykatës është të vlerësojë nëse procesi si i tërë, duke përfshirë edhe mënyrën e marrjes së provave, ka qenë i drejtë (*shih vendimet nr. 57, datë 21.12.2012; nr. 47, datë 7.11.2011; nr. 23, datë 23.7.2009; nr. 19, datë 18.9.2008 të Gjykatës Kushtetuese*). Parimi bazë kushtetues që lidh provat me procesin e rregullt

ligjor është i sanksionuar në nenin 32/2 të Kushtetutës, sipas të cilit askush nuk mund të deklarohet fajtor mbi bazën e të dhënave të mbledhura në mënyrë të paligjshme. Ky parim i rëndësishëm trajtohet edhe nga jurisprudenca e GJEDNJ-së, në drejtim të respektimit të së drejtës për t'u mbrojtur. Në çështjen *Bykov kundër Rusisë*, datë 10 mars 2009, § 90, GJEDNJ-ja ka theksuar se për të përcaktuar nëse procesi ka qenë i rregullt, duhet kontrolluar nëse e drejta e mbrojtjes është respektuar dhe duhet verifikuar në veçanti nëse kërkuesit i është dhënë mundësia për të vënë në dyshim autenticitetin e provave dhe kundërshtuar përdorimin e tyre.

24. Gjykata ka theksuar se roli i saj nuk është të rivlerësojë faktet, zbatimin e ligjit material apo zgjidhjen e dhënë nga gjykatat e zakonshme. Kontrolli që ajo ushtron ndaj vendimeve gjyqësore është i kufizuar vetëm në funksion të mbrojtjes së të drejtave kushtetuese të individit për një proces të rregullt ligjor. Problemet e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit për zgjidhjen e çështjeve konkrete nuk përbëjnë juridiksion kushtetues, nëse ato nuk shoqërohen me cenimin e këtyre të drejtave. Interpretimi i ligjit, duke përcaktuar përmbajtjen e tij, është atribut i organeve që e zbatojnë atë dhe nisur nga ky parim sqarimi i kuptimit apo interpretimi i çdo dispozite ligjore të zbatueshme gjatë shqyrtimit të një çështjeje të caktuar është në kompetencë të gjykatave të sistemit të zakonshëm gjyqësor (*shih vendimet nr. 23, datë 17.5.2011; nr. 1, datë 20.1.2012; nr. 4, datë 5.2.2014 të Gjykatës Kushtetuese*).

25. Në vlerësimin e Gjykatës kërkuesi i ka ngritur pretendimet në lidhje me mënyrën e marrjes së provave përpara gjykatave të zakonshme, dhe atij i është dhënë mundësia për të vënë në dukje mangësitë e provave nga ana formale, si dhe për të kundërshtuar autenticitetin dhe ligjshmërinë e tyre. Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuesit për cenimin e parimit të mosdeklarimit fajtor mbi bazën e provave të mbledhura në mënyrë të paligjshme është i pabazuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 131/1/f dhe 134/1/i të Kushtetutës, si dhe të neneve 71, 72 e vijuese, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", të ndryshuar,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar), Fatmir Hoxha, Vitore Tusha, Besnik Imeraj, Fatos Lulo, Gani Dizdari